د استاد الفت

ځیني نورې نشرشوي او نه نشر شوي مضامین

جرمني ۲۰۱۱ میلادي کال
www.ulfat.de

بسم الله الرحمن الرحيم

فلسفه

(۱)

ځينې کارونه په ظاهره ډېر بد معلومېږي او په حقيقت کښې ډېر ښه وي. د خلقو په نظر کښې ظلم وي او چه فلسفه يې ولټوې سراسر رحم او دلسوزي وي. زمونږ سترګې او د فيلسوفانو سترګې ډېر فرق سره لري.

هغه چه مونږ ته بد ښکاره کيږي هغوی ورته ښه وائي، چه مونږ ئې ښه ګڼو دوی ئې بد بولي.

وائي چه انسان پخپل خير و شره نه پوهيږي او ډېر ځله په ښو باندې د بدو ګمان کوي مګر يو فيلسوف نه غولېږي او ښه و بد پيژني.

مونږ ډېر ساده ګان يو او عميق نظر نلرو.

مونږ ته کله يو کوتوال غل معلومېږي او له کوتواليانو څخه وېرېږو.

علاقدار او حاکم زمونږ د غورسې او حق ساتلو دپاره راځي مګر مونږ ورنه سر ټکوو او وايو چه ظلم کوي.

اورېدلې مو دی چه يو سړی حاکم په ناحقه بندی کړ او هغه په زندان کښې قرآن شريف ياد کړ. يو بل ئې د ښمنانو په خوله په زندان کښې لس کاله وساته هغه د ډېر هنر او کمال خاوند شو او د محبس ډېر ښه صنايع د ده په لاس جوړېده.

حاکم صاحب ويل زه پوهېدم چه دی بې ګناه دی مګر که بندی شوی نه وای دښمنانو واژه او حيات ئې په خطر کښې و.

د ده دغه هنر او کمال هم د محبس برکت دی نو مونږ بايد ډېر ظاهر بين نشو او د هر شی فلسفه ولټوو.

زمونږ ډېر خير خواهان او حاميان مونږ ته ځانونه د ظالمانو په څېر ښئی او زمونږ د عقل او فکر امتحان اخلی.

که مونږ ظاهر بين او بد بين نه اوسو نو ماران او لړمان هم ببفايدې نه دي پيدا شوي. که زمونږ ګمانونه ښه وي او د وحدت او يووالی له فلسفې سره آشنا شو د غله او پيره دار فرق له مينځه ځي.

هوښیاران وائي که چنګیز او هلاکو نه وای پیدا شوي نن به دنیا په مونږ باندې ډېره تنګه وه او د قحط له لاسه به مو د ځان غوښې خوړې.
نو مونږ باید خپل حقیقی خیر خواهان او د بشریت خادمان هېر نکړو.

فیصله ګرانه ده

(۲)

څو ورځې پس دلته راغلم یوه ویل له پخوا نه تیار شوی ئې او رنګ دې ډېر ښه دی.
بل په ډېر تعجب تپوس کاوه چه رنګ دې ولې خراب دی لکه چه ډېره رنځوری دې تېره کړې وی. زه هېڅ پوه نشوم چه کوم یو رښتیا وائي او د چا نظر صحیح دی.
زه په دوه ؤ کښې شوم او ځان مې نه پېژانده چه له پخوا نه ښه شوی یم که خوار شوی یم؟
هر کله چه مونږ په دغسې ظاهری او ساده مسئله کښې دومره اختلاف لرو نو په هغو مسایلو کښې به مو څه حال وي چه ډېر زیات عقل او فکر ته پکښې ضرورت وي او علمی تحقیق و تدقیق غواړي.
له نورو نه نه یم خبر ما نه خو اوس لوری او لودن ورك دی او داسې مقام ته نزدې شوی یم چه د تور او سپین فرق رانه ورکېږی او وېرېږم چه بیخی فیلسوف نشم.
فلسفه هم له پوهېدلو څخه شروع کېږی او په نه پوهېدلو ختمېږی.
د دنیا ډېرو لوړو فیلسوفانو هم په آخر وخت کښې ویلی دي دومره پوهېږو چه په هېڅ نه پوهېږو.
زمونږ ځینې پوهان او هوښیاران هم اوس په دغه مقام کښې قدم وهی. دوی ته اوس د ښو او بدو فرق ګران شویدی.
زمونږ ځینې کار داران هم اوس د مملکت په خیر و شر نشی پوهېدلی دوی اوس همدغومره پوهېږی چه نه پوهېږو.
له دوی نه باید په مهمو او غیر مهمو مسایلو کښې کومه قطعی فیصله ونه غواړو ځکه چه دوی د شك او تردید په مقام کښې بند دی او له تذبذب نه نشی وتلی.

د بیان آزادی

(۳)

باور کړئ چه دلته د خبر او بیان آزادی ډېره زیاته ده.

هغه څه چه مونږ ویلی شو په نورو ملکونو کښې ئې څوك نشی ویلی، دلته هر راز خبرې کېږی او هر څوك هر څه ویلی شی.

د دې خبرې د اثبات دپاره زه ډېر قوی دلایل لرم چه هېڅوك ئې تردید نشی کولی او هر څوك ئې منی.

لاړ شئ چېرته چه د دیموکراسۍ نغاره غږېږی او د بیان ازادی پکښې ډېره زیاته ده هلته به هم د خبرو آزادی دومره پیدا نکړی شی لکه چه دلته ئې ګورئ.

نن په ډېرو عصری او مدنی ممالکو کښې هلته چه دیموکراسی او آزادی خپل معراج ته رسېدلې ده هېڅوك دا جرئت نشی کولی چه د یوه لوی سړي په مخکښې مداحی وکړی او له تملق نه کار واخلی مګر دلته مداحان او متملقین دغه جرئت کولی شی او هېڅ تکلیف یا ضرر نه وینی.

اوس په دیموکراتو دولتو کښې څوك دا نشی ویلی چه له دیموکراسۍ نه دکتاتوری ښه ده مګر دلته دا بحثونه آزاد دي او د استبداد طرفداری هم ځینې خلق کولی شی.

په نورو ځایونو کښې ډېر لوی کسان خپله ملامتی په قام او ملت نشي اړولی مګر دلته د علاقدار میرزا هم دا ویلی شی چه ملت جاهل دی او ټوله ملامتی په دوی کښې ده.

نن په ډېرو مهذبو ملتونو کښې ډېر مقتدر اشخاص چا ته کنځلی نشی کولی او فحش ویل اخلاقاً ممنوع دی مګر دلته مونږ دغه بدې خبری ډېرې اورو او یو آمر خپل مامور ته پوچ ویلی شي.

د دروغو ویل چه بیخی منع دی له هر ځایه دلته ډېر ویل کېږی او دا یوازی مونږ یو چه خاین ته صادق، جاهل ته عالم، نا پوه ته افلاطون او ارسطو ویلی شو.

آمران

(۴)

مونږ به په تروه وچولی خبرې کوو، تاسی به په کړه غاړه د مجرمینو په څېر ولاړ اوسئ او بلی صاحب به وایاست.

مونږ به په هر کار کښې کار لرو نور به زمونږ په کارونو کښې د فکر کولو حق هم نلري. مونږ به هيڅ نه کوو مګر کارونه به ټول زمونږ په توجه کيږي.

ځلميانو ته به په نفرت ګورو خو دوی به مونږ خپل حاميان ګڼي او په محبت به راته ګوري.

مونږ به په هيچا اعتماد نلرو او ټول خلق به په مونږ پوره اعتماد لري.

زمونږ خوف او زمونږ محبت به په آخره درجه په هر زړه کښې وی.

ځومره چه له مرګ ځخه وېريږئ هغومره به له مونږ نه هم په خوف کښې اوسئ.

په هره اندازه چه ژوند او حيات محبوب ګڼئ مونږ به هم هغومره محبوبيت لرو.

هو! مونږ يوازی خپل رعب او هيبت ستاسو په نظر کښې نه غواړو بايد شديد محبت هم له مونږ سره ولرئ.

يوازی محبت هم زمونږ په کار نه دی بايد زمونږ له خوفه زړونه ورپيږی.

زمونږ په حضور کښې بې له عجز و نيازه هيڅ راز خدمت، صداقت او فعاليت نه قبليږی که عاجزی او خادمانه اوضاع درسره وه هر راز خيانتونه معاف کيدلی شی.

پام کوه چه دلته پخپلو خدمتونو او صداقتونو مغرور يا بې پروا راشی.

هر کله چه راځې که دی هر ځومره مهم کارونه کړی وی د يوه مقصر په حيث راځه او سر ټيټی راځه.

زورور

(۵)

د زورورو په مخکښې خبرې کول ځه آسانه کار نه دی او هر ځوك ئې نشی کولی. د دوی مزاجونه ډېر باريك وی.

کله وربانديې ډېره ښه خبره بده ولګيږی او سرې جو جو کړی.

کله پرې کنځلې ښه تاثير وکړی او بده خبره ئې له پامه ښه راشی.

زه پوه نشوم او ځه مې وويل زما خبره پرې ښه ونه لګيده ځکه راته په قار شو او وئې رټلم. که زه په نزاکتونو پوهيدلی، که ما ته د دربارونو اوضاع معلومه وای داسې به نه و شوی.

ما موقع ونه پيژندله او ډيره لويه بې ادبی رانه وشوه.

ده ماته وویل په وطن کښې څه حال دی؟ حاکمان او کارداران څنګه دي؟
زه خبر نه وم چه دې په ربښتيا ويلو خوابدی کېږی او حقه وينا پرې بده لګېږی. مونږ خو په کلو او بانډو کښې لوی شوی یو، علم او پوهه نلرو، د لویو خلقو په خوی و بوی بلد نه یو او په هر ځای کښې هر چا ته ربښتیا ربښتیا وایو.
په مونږ باندې هېڅوك نه دی ملامت دا زمونږ خپله ګناه ده.
سړی باید پخپله ګناه اعتراف وکړی او خپله ملامتی ومنی.
زه دا منم چه مونږ نه پوهېږو او خبری مو لواړې دي.
دوی لواړې وریجې هضمولی شی مګر لواړې خبری نشی اورېدلی.
ماته وروسته چا وویل چه سړی د زوروړو په مخکښې دغسې خبری نه کوی تا خو به له ځانه سره دومره فکر کړی و، چه ته له چا سره غږېږې؟ او څه وائې؟
هغه بل چه هلته ناست و لکه چه زما دوست و او زړه یې راباندې وسوزېده ځکه ئې وویل چه صاحب جهل او ناپوهی خو لوی عذر دی.
(از خورد ها لغزیدن از کلان ها بخشیدن)

د رجب خان له قاموس څخه څو لغتونه

(۶)

مساوات: خاین او صادق، لایق او نالایق، پاکنفس او رشوت خور، کاریګر او بېکاره یو شان او برابر ګڼل.
دیموکراسی: د رشوت ازادی، د ظلم آزادی، د بېباکۍ آزادی.
اصول: هغه چه رواجول یې د مسکراتو او مخدراتو غونډې ممنوع وی.
انحصار: هغه تجارت چه هر څوك ئې نشی کولی لکه د حکومتونو او ماموریتونو خرڅول.
حاکم: پخپل سر او خود مختار، هغه چه ظلم او استبداد ته اداره او انضباط وائي.
مامور: هغه چه دریشی کوی او کار نه کوی.

اقتصاد: له خوارنو او مسکینانو څخه اخستل او بډایانو ته ئې ورکول یعنې د زکوٰة عکس او ضد.

شورا: هغه چه هر څه ویلی شی او هېڅ نشی کولی.

خادم دین و دولت: چه د حاکم او نایب الحکومه خدمت ئې په ډېر اخلاص کړی وی.

د سترګو خاوند: چه هر څه ورته ووائې وائي په سترګو.

ډار

(۷)

پېری نه دی، روږ نه ده، شیشکه نه ده، بلا نه ده مګر انسانان ډاروي. له څه شي نه؟ او له چا نه؟

له ښو ښو کارونو، له رحم او شفقت نه له عدل و احسانه، له خپلو ورونو او بنیادمانونه دی وائې: دغه خلق چه د ډېر پخوانی ظلم په ځنځیرونو کلك تړلي دي که هر چا خلاص کړه اسمان به ړنګ شی ځمکه به په بل مخ واوړی.

که د دوی لاسونه او پښې تړلی نه وی غلا به کوی، سرې به وژنی، لارې به وهی، داړې به غورځوي، وینې به تویوی.

که د دوی ژبې تړلی نه وی هغه څه به وائي چه تحمل ئې نشی کېدای.

که د دوی سترګی نه وی تړلی سپین سترګی به شی او هر څه ته به په نفرت ګوری.

نو باید دا د پخوا زمانی زبان بندی او چشم بندی وساتو. دوی باید همدغه شان په ځنځیرونو تړلی وی او دغه ډار چه د دوی په زړونو کښې موجود دی ډېر ټینګ وساتل شی.

که دغه طلسم مات شو او د خلقو ډار والوت سرېتوب ځی او بربادی راځی. تاسې باید د خپلو خزانو او جواهرو ساتلو ته دومره ډېره توجه ونکړی بلکه خپل ډار د خلقو په زړونو کښې له سرو او سپینو، له الماسو او لعلونو ډېر ټینګ وساتئ او خپلی ټولی پېری د همدغه شي د ساتلو دپاره مقررې کړئ.

زه چه دا خبرې اورم ډاریږم او دا نشم ویلی چه دغه ډار که له زړونو و اوزی په زړونو کښې به مینه او محبت پیدا شی، دغه عناد او نفرت به په صداقت او صمیمیت بدل شی، دغه مقید او تړلی قوتونه او استعدادونه به په کار ولویږی دا وطن به آباد شی.

دا خبرې په زړونو کښې ګرزی خو له ډاره ئې څوك نشی ویلی.

خوف او ډار دلته دومره غلبه موندلی چه اوس مونږ له هر څه ویریږو او ډاکتران راته د قاتلانو په رنګ کښې معلومیږی. یو وخت و، چه مونږ له ظلم و وحشت څخه نه ویریدو او هر څه مو کول سترګی اېستل، تورو ځاګانو کښې خلق اچول، قین او فانه، تېل داغ او ژوندی بنیادمان ونې ونې کول زمونږ کارو.

مونږ دغه شان بد بد کارونه کول او نه ډاریدو مګر نن یو ښه کار له ډاره نشو کولی او عدل و احسان هم مونږ ډاروی.

مونږ اوس له مثبت او منفی دواړو خواو ویریږو او هر څه ډیر مهیب په نظر راځی. نه هغه ظلم او استبداد کولی شو چه پخوا مو کاوه نه هغه احسان او عدالت کولی شو چه دنیائې رانه په ټینګه غواړی.

زمونږ مثال داسی دی لکه چه ډیره سخته وچکالی وی او ټول خلق د یوه لوی قحط راتلو نه په ویره کښې وی، هر یو تصور کوي چه په وطن به داسی لوږه راشي چه ځوی به له پلاره بېزاره وي او مور به د ځوی پروا نلری، د همداغه ډار په وجه ټول خلق لوی او واړه له کورونو څخه د استسقاء او بارانه په طلب اوزی، مونځونه کوی دعاګانی کوی زاری کوی او له خدایه باران غواړی، پاك خدای په دوی مهربانه کیږی او د شپې له مخی یوه داسی توره وریځ په آسمان کښې پیدا کیږی چه زورور بارانونه، شدید سیلابونه، رعد او برق، تندر او تالندې ورسره شته.

اوس ګورو چه توره شپه ده باران په ډیر شدت اوری، په آسمان کښې ډیر هیبتناك غړونه دی او له غرونو څخه سخت سیلابونه رارواں دی، دلته هغه پخوانی ډار په یوه بل ډاربدلیږی هر یو غذر او زاری کوي چه باران ودریږی او آسمان خپلی اوبه بېرته ونیسی. یو ګمان کوی چه زما کور به سیلاب یوسی، بل وائي په فصل او کښت به مې زوروړې خړې واوری او هر څه به له خاورو لاندې شی، څوك وائي رمه مې په غره کښې ده مېرې او پسونه به مې سیلاب یوسی.

د دغسې احتمالی او شخصی ضررونو په وجه هر یو غواړی چه یو عام رحمت بند شی او هغه څه چه په دعاګانو یې غوښتنه په دعاګانو ئې رد کړی.

دا تشبیه زما خوښه ده د دیموکراسۍ سیلاب همدغه شان مونږ وېروی او ځینې شخصی او احتمالی اضرار پکښې متصور دی مګر له عامی فایدی نه ئې هېڅ انکار نشی کیداې.

مونږ هماغه خلك یو چه له بارانه او له نه بارانه دواړو نه په وېره کښې یو او په هېڅ حال کښې ډار رانه نه ځی، پخوا له استبداده وېرېدو اوس له دیموکراسۍ څخه وېرېږو او ډېر ښه شی راته توره بلا معلومېږی.

زمونږ آرزو

(۸)

مونږ آرزو لرو او د خپلې آرزو دپاره جد و جهد په ځان لازم ګڼو.

دا آرزو کومه ټيټه او شخصی آرزو نه ده. مونږ د کوم شخص شخصی دښمنان نه یو او نه شخصی علایق را باندې دومره اثر لری چه مونږ له خپلو عالی او اجتماعی آرزوګانو راواړوی. زمونږ کار له اساساتو او کلیاتو سره دی او جزئیاتو ته په جزئې نظر ګورو.

مونږ عمومی اصلاحات غواړو او په ټينګه ئې غواړو.

زمونږ ګران او محبوب پادشاه د دیموکراسۍ پالونکی او ساتونکی دی.

دیموکراسی مونږ ته د حق ویلو جرئت او د صحیح فکر کولو همت او طاقت راکوی.

مونږ له دیموکراسۍ نه همدغه شی غواړو.

مونږ ارزو نلرو چه دیموکراسی مونږ ته د کنځلو کولو او محض بدو ویلو موقع راکړی.

دا څیز زمونږ نه دی خوښ او نه ئې خوښوو.

زمونږ پروګرام دا دی چه په مهذبه لهجه، په سړه سینه، په عقل و منطق ښو ته ښه او بدو ته بد ووایو. بد کارونه، بد خویونه، بد فکرونه بد وګڼو او خپل لوستونکی په ښو او بدو پوه کړو، د خلقو پوهول مونږ د اساسی اصلاحاتو اساس ګڼو او زمونږ اساسی مرام همدغه دی.

دغه مرام مونږ په ډېر ښه صورت د اصلاحاتو په نیت تعقیبوو.

پدې لاره کښې که حقانه انتقاد او اعتراض په هر چا باندې راځی مونږ به ترې هیڅکله سترګی پټې نکړو ځکه چه سترګی پټول او حق پټول لویه غلا او لویه ګناه ده.

مونږ به اعتراضونه او انتقادونه وکړو مګر کنځلې به ونکړو.

مونږ د پته ملاتړلی ده چه د ښو او بدو تمیز وشی او دغه پوهه ډیره عامه او مکمله شی. دا کار مونږ د لوی خدای په توفیق کوو مګر بې ترتیبه ئې نه کوو او د محیط هضمولو قوه په نظر کښې لرو.

مونږ د افراط طرفداران نه یولکه چه د تفریط نه یو.

حقیقی او صحیح اعتدال پرېښودل مونږ ګناه بولو مګر د اعتدال په نامه هر څه نشو قبلولی.

مونږ پدې ټینګ یقین لرو چه پاك خدای د حقې لارې مل دی او څوك چه په ښه نیت یوه ښه مقصد ته په ښه لاره روان وی هیڅکله ئې د اس ځین نه کړېږی.

څوك چه ملی او اجتماعی ارزوګانې لری او له خپل وطن، خپل پادشاه، خپل قام سره رشتیانې مینه لری هغه باید کوښښ وکړی چه د خپلو ښو ارزوګانو تمثیل په ښه صورت وکړی او ښه شی چاته بد ونه ښئی.

هغه باید دا ونه وائې چه زما ارزو نیکه او مبارکه ده که نور هر څه تصور کوی دې زما ورسره کار نشته.

زما په عقیده افهام او تفهیم د کامیابۍ مهم شرط دی او هر څوك چه اصلاحات غواړی باید د حسن تفاهم اصل هېر نکړی.

زه چا ته دا نه وایم چه (استغفر الله) د حق دپاره مجادله مه کوه ځکه چه پخپله دغه کار کوم او خپل فرض ئې ګڼم.

زه وایم: و جادلهم بالتی هی احسن.

دا وه زما او زما د ځینو ملګرو ارزو چه زه ئې هغو کسانو ته ښکاره کوم چه ما ته په ښه نظر ګوری او په لاره کښې ما د مخه کوی.

زړونه

(۹)

زه له زړونو سره لږ غوندې آشنا یم زه هلته یو څه ګورم او په معنوئې هم پوهېږم. په زړونو کښې یو څه شته چه په ژبو کښې نشته. تاسې د هر چا په خبرو مه غولېږئ او زړونو ته لاره پیدا کړئ.

پوهېږئ چه زړونو ته لاره څنګه پیدا کېږی؟ او په دغه لاره څوك تلی شی؟ پدې لاره موټرونه نشی تلای، دآسونو او کچرو لاره نه ده، خره او غوائي پدې لاره نه درومی. د کبر او غرور خاوندان او زوړور دا لار نشی موندلی.

د چا په سینه کښې چه زړه نه وی او په زړه کښې رحم و عاطفه نه وی له هغه نه دا لاره ورکېږی او بل طرف ته ځی.

د دې لاری خضر او رهبر له خلقو سره اخلاص، الفت او رښتیانی محبت دی. ما د اخلاص او محبت له برکته زړونو ته لږ غوندې قرب حاصل کړ او هلته مې یو څه ولیدل زه هغه ټول څه اوس نشم بیانولی خو همدغومره وایم دېرې ژبې شته چه د زوړورو په ثنا او صفت نه مړېږی مګر یو زړه هم نشته چه زور او زو رو ر ئې خوښ وی.

دا خبره له ما نه یوسئ او د زور و قوت خاوندانو ته ووایاست:

زوړور به هر څه پیدا کړی شی مګر په زړونو کښې قدر نشی پیدا کولی. هغه چه خلق ترېنه وېرېږی هېڅکله نه محبوب کېږی.

په یوه زړه کښې یو شی ځائېږی یا مینه یا وېره.

دا ستا خوښه ده چه هر څه هلته ږدی او هر څه درته ښه ښکاره کېږی.

هو! دا ستا خوښه ده چه بلا کېږی که لا لا کېږی؟

مګر زه له هغې تښتم او پدې بل پسی ځم.

دی راته ښه ښکاری او له هغی نه امان و پناه غواړم. که قوت روږې شی خلق ورنه تښتی او که لیلی شی دېر مینان پیدا کوی.

د لوی خدای په پاك نامه

او د ده په توفیق

(١٠)

هغه کار ته وړاندې کېږم چه کول ئې دېر ګران دی او نه کول ئې له یوه داسی مهم او ضرور کار څخه دېده کول دی چه د وطن او ملت خیر خواهان او خدمتګاران له

دغسې کارونو نه هېڅکله ځنګ نشی کولی. که ووایم چه دا کار آسانه نه دی او هر څوك ئې نشی کړی مبالغه نه ده حقیقت دی.

مونږ په سلو کښې یو تن د سواد خاوند نلرو او په سلو با سوادو کښې ایله یو ئې دغه کار کولی شی. دلته همدغه یو مشکل نه دی سل نور هم ورسره دي.

په نورو ځایو کښې کار کول ګران دی او خبرې آسانه دی دلته خبرې کول له هر کار نه مشکل کار دی او څه لیکل یا څه ویل سل رنګه مسئولیتونه لری.

دلته یوازی همدومره ویل چه ښه کوئ او بد مه کوئ بې خطره او بې ضرره دی مګر په ښو او بدو باندې بحث کول او یو له بله ئې بېلول ډېر ګران کار دی.

دلته ښه او بد داسې ګډ شویدی چه اوس دغه تفریق ډېر زیات مهارت او ډېر لوی قوت غواړی. هغه اصول او مبادی چه نن په دنیا کښې مسلمات ګڼل کیږی او د دنیا پوهان ئې تقریباً په اتفاق منی او احترام ئې کوی زمونږ هوښیاران پکښې سل خبرې لری او اوربدو ته ئې هم څوك حاضر نه دی منل خو لا څه کوې.

زمونږ د ځینو افرادو ننی وضعیت او حالت داسې معلومېږی لکه چه یوه سړی شپو خولۍ په سر کړی وی پتلون ئې اغوستی وی، څادر ئې په اوږو پروت وی او کوچیانۍ پڼې ئې په خپو کړی وی په بازار کښې ځانته نکتائی اخلی نو د دغه سړی مزاج پېژندل سړي ته ګران معلومېږی او څوك نشی پوهېدلی چه څه ورسره ووائې. دا چا ته نه ده معلومه چه دی د شپو په ځای پګړی ژر قبلوی او له پتلونه تېرېږی، که څادر او پڼې په کرتۍ او بوټونو بدلوی، یا دا ټول پرېږدی او کوم بل خالص او معلوم وضعیت اختیاروی.

دغه شان ګډوډ او مخلوط اوضاع د افکارو او خیالاتو په دنیا کښې هم شته ځکه دلته خبرې ګرانې دی او راز راز خطرات ورسره شته.

زه یو مسلمان پښتون یم له ما نه به د خدای په فضل او توفیق هېڅکله ارادتاً داسې خبری وانورئ چه خدای دې نه کا د دین او مذهب مخالفت پکښې وی.

زه به داسی څه ونه وایم چه زمونږ د ګران او محبوب پادشاه ادب او احترام پکښې نه وی ساتل شوی.

زه به داسی څه ونه لیکم چه د وطن او ملت ضرر پکښې متصور وی مګر سره له دې ټولو خبرو ښائې په ما باندې د ځینو له خوا اعتراضونه وشی او ځینی کسان راته بد بین غوندې شی ځکه چه حق ویل دومره ترخه وی چه د ادب په زور هم پکښې ډېر

خوړوالی نه پیدا کېږی. له اجتماعی چارو سره علاقه لرل ارومرو شخصی او فردی علایق له ځینو کسانو سره خرابوی او بد زړونه بد وی.

دلته خلق په تاویلاتو کښې هم زښت ډېر مهارت لری او سمه خبره هم ډېره ورانولی شی. ځینې کسان دا کار د ثواب دپاره کوی او په دغسی خبرو ځان د چا دوست او خیر خواه کاندی. خبرې ډېرې دي څه به دې سر خوږوم، زه دغه ټول مشکلات په نظر کښې نیسم او ناخبره دا کار نه کوم او نه پکښې کوم هوس دخل لری، زه پوهېږم چه یوې حقې مجادلې او مجاهدې ته را وړاندې کېږم او له لوی خدایه ځانته د ښه نیت او سم عمل توفیق غواړم.

زه یقین لرم چه دا هغه وخت او هغه ځای نه دی چه د یوه اخبار خپرول ګټه ولری، ما ته دا معلومه ده چه پدې کار کښې مادی تاوان هم شته، زه دېته ملتفت یم چه زما اخبار به ډېر لوستونکی پیدا نکړی شی او ډېر خریداران به نلری مګر زه د ډېرې لوی معنوی فایدې دپاره هر څه قبلوم سره له دی او سره له ډېرو نورو خبرو د دې مبارك ایت (و لاتکتموا الشهاده) د تعمیل دپاره حق ویلو او حق ښرګندولو ته حاضرېږم.

نورې وېرې له زړه باسم او د پاك خدای وېره په زړه کښې ساتم.

د حق او حقیقت په مینه، د وطن او ملت د خدمت په ارزو، د دیموکراسۍ د حسن استقبال په نیت د خپل ګران او دیموکرات پادشاه د ارزوګانو په پیروی پدې کار شروع کوم. او ټینګ امید لرم چه د وطن مصالح او منور طبقات به په ښه سترګه ورته وګوری.

د دی اخبار (اولس) مرام دا دی: ملی وحدت تقویه کول، د پوهی او تنویر خپرول، د دیموکراسۍ په اساس اجتماعی عدالت تامینول، د خوارو غریب غمخوری، د مظلومانو ملګرتیا او د حق پالنه اللهم اهد نا الصراط المستقیم.

واورئ او خبر شئ!

(۱۱)

زه دلته نه وم، بل چېرته وم، هلته خلق بل راز و، کورونه بل رازو، کارونه بل رازو هلته ما هغه څه ولیدل چه تاسو به نه وی لیدلی، هغه څه مې واورېدل چه تاسو به نه وی اورېدلی. په هغه ځای کښې چا پسونه نه حلالول مګر د انسانانو ونډې به ئې کله کله کوله.

زما ځو ومه ورځ وه چه يو ښکلی ځلمی په رڼا ورځ د ځو تنو په مخ کښې چا وواژه مګر دا د ظلم او وحشت واقعه دومره عادی او معمولی تېره شوه چه ستر حاکم خو پرې خبر هم نشو او حاکم خبر شو خو ورته را نغی.

د تحقيق دپاره ئې يو دوه تنه را ولېږل، په اولس کښې هم ځو تنه پيدا شوه چه قاتل ئې وښوده او حقه شاهدی ئې پټه نکړه مګر د کلی خان او ملك د قاتل له پلاره پنځلس زره روپۍ واخستې او له وايمه وايم چه په حاکم، قاضی چا او چائې ووېشلې، څه دوی وخوړې او څه نورو، دوه زره پکښې د مړی پلار هم واخستې او ابرائې وکړه ځکه چه ټول په بله خواو او د ده له لاسه هېڅ نه کېدل.

مقتول له خپل پلاره د نورو زيات سکنی و ځکه هغوی خونبها زياته واخستله.

په قاتل باندې يو کال قيد وخوت مګر پلارئې په ما او په بل پسې ګرزېده چه په يوه او بل سپارښتن وکړی او دا بې ګناه بندی خلاص کړی.

دا واقعه خو مو واورېده اوس بله واورئ، زمونږ په کلی کښی داسی خبرې ډېرې دی.

هغه بله ورځ له ملا صاحب سره ناست وم يو سړی راغی چه په حاکم صاحب خط راکړه چه ما يا زما کډه ونه وهی اوبنديان مونکړی ځکه چه هغه ورځ ئې هم غوښتی وو او راته ډېر په قارو. ملا صاحب ورته اول د ځوی دعا وکړه او ټولو ويل چه ډېر ښه ځلمی و، خدای دې وبخښی.

سړی بيا ملا صاحب ته وويل چه د خدای په لحاظ يو خط را کړه چه مونږ ته څه ونه وائې او نور مو ونه رېروی. ده ويل ځوی مې سيند وريدی او پخپل اجل مړ دی مګر حاکم صاحب وائي چه چا وژلی دی تاسې قاتل پټوئ ځکه مو په وهلو قايلوم.

دا خبره ما غوندې ساده او نا بلده سړی ته عجيبه غوندې ښکاره شوه، ما ويل دا څنګه کېدای شی چه د يوه سړی ځوی څوك مړ کړی او دی حکومت ته اطلاع ورنکړی، ماته د حاکم صاحب په عقل او تميز خندا راتله خو وروسته يوه او بل وويل (غاړه دې د دوی بنده وی) چه په رښتيا دا هلك فلانکی خيلو وژلی دی او په سيند کښې ئې غورځولی دی مګر پلار ئې پوهېږی چه څه مې له لاسه نه کېږی او غريب سړی يم خوشی ولی په چا باندې ځان وژنم او د کار دارانو د پيسو اخستلو دپاره عرضونه کوم.

داسې خبرې ډېرې دی زه ټولی نه کوم او له مړونه تېرېږم ژوندوته راځم.

يوه ورځ يو ځلمی راسره په لاره کښې ملګری شو چه ژبه ئې هم بندېدله او خبرې ئې په تکليف کولې ما پوښتنه وکړه چه څه کار کوې ده د خپلی پرېشانۍ قصه راته پدې ډول شروع کړه:

مونږ دېرش خلوېښت جريبه زمکه درلوده نور ټول رانه ظالمانو او خدای ناترسو واخيست اوس دوه جريبه راته پاته دی او هماغه پټی چه له مونږ نه نورو اخستی دی په دهقانۍ کرو.

پدې کښې هم مونږ څوك په قراره نه پرېږدی فلانکی صاحب وائي چه ستاسو په تره مې شپږ زره روپۍ دی چه درې نيم زره ئې ګټه کېږی نو ژر کوئ ماته نه زره او پنځه سوه روپۍ راکړئ، مونږ دا روپۍ نشو ورکولی او دا درې مياشتی وشوې چه ورور مې حاکم صاحب بندی کړيدی او د دايکې پيسې رانه غواړی.

ما ووېل کوم شرعی سند لری ويلی نه خو وائې چه عرفی سند راسره شته چه ستاسو تره پکښې ګوته لګولی ده، ما بيا تپوس وکړ چه تاسې پکښې څه واياست ده ويل اوس خو مونږ چور منکر يو مګر که هماغه شپږ زره واخلی او سود را باندی حواله نکړی خپل پټی به خرڅ کړو او ځان به خلاص کړو مګر که په شپږو زرو قايل شو نورې هم رانه اخلی.

ما تعجب کاوه چه حاکم صاحب څنګه په حقوقی دعوه کښې بې له کوم شرعی سنده يو سړی درې مياشتی بندی کولی شی، هغه زما تعجب رفع نکړی شو بلکه نورئې هم زيات کړ او وئې ويل کله چه يو مشر سړی حکومت ته له مرکزه راځی او محبس ګوری حاکم صاحب زما ورور له محبس نه باسی او له يوه پيره دار سره ئې چيرته لرې لېږی او چه هغه ولاړ شی بيا ئې بېرته په زندان کښې واچوی.

تاسې پدې خبره پوره باور وکړئ چه ستاسې په زندانو کښې که دغه شان پټ او غير رسمی د غلا بنديان شته چه په ناحقه بنديان شوي او له زندانه نشی وتلی داسې رسمی بنديان هم شته چه محکمی پرې حکم کړيدی مګر د ورځی په زندان کښې دی او شپې په کورونو کښې کوی يا د ورځې کورته ځی او شپه په محبس کښې تېروی. که د رجب خان خبره رښتيا وی نو حاکم صاحب د يوه بې ګناه سړی د بندی کولو جبيره پدې باندې کړېده چه يو ګناه کارئې له بنده ازاد کړيدی او د افراط و تفريط له يو ځای کولو نه اعتدال غواړی.

ملی حکومت

(۱۲)

یو وخت مونږ د حکومت په معنا کښې دومره ډېر فکر نه و کړی. چا به چه د حکومت په باب کښې څه خبرې کولې خلقو به ګمان کاوه چه دی د مملکت پادشاه او سطان یادوی مګر اوس پوه یو چه کابینه او اجرائیه قوه د حکومت په نامه یادېږی او شاهی مقام له دغه نامه نه پورته ځای لری. اوس مونږ وپوهېدو چه په یوه مملکت کښې درې قوته وی (قضائیه – تقنینیه – اجرائیه) چه دا ټول د مملکت پادشاه ته اطاعت او انقیاد لری.

قضائیه یا تشریعیه قوه هغه ده چه قاضیان او مفتیان ئې د شریعت په اساس د پادشاه په امر لری او هېڅوک پکښې هېڅ نشی ویلی.

تقنینیه قوه د مملکت له پارلمان څخه عبارت دی چه د قوانینو د تصویب او تدوین حق لری او د ملی شورا او اعیان په نامه دلته یادېږی.

اجرائیه یا مجریه قوه له کابینې څخه عبارت دی چه حکومت هم ورته ویل کېږی او ملی شورا ته مسئولیت لری.

د حکومت له لفظ سره اوس یو بل لفظ هم یو ځای کوی او ملی حکومت ورته وائې.

ملی حکومت یعنې څه؟

ځینې سادګان ګمان کوی چه ملی حکومت هماغه دی چه د ملت له خپلو افرادو څخه جوړ شوی وی او ټول وزیران ئې د مملکت خپل سړي وي.

پوهان او هوښیاران دا تعریف نیمګړی بولی او وائي کوم حکومت چه د بل مملکت او بل ملت خلق پکښې شامل وی او پردی اشخاص پکښې وزارتونه او ریاستونه لری هغه خو بالکل اجنبی او غاصب حکومت دی چه د استعمار په نوم یادېږی. نو ملی حکومت یوازی دا نه دی چه وزیران او رئیسان ئې پردی نه وی او خپل خلق وبلل شی بلکه علاوه پدې دا خبره هم پکښې شرط ده چه وزیران د ملت له افرادو د ملت د وکیلانو په اعتماد او خوښه انتخاب شوی وی او ملی شورا پرې خپل اعتماد ښکاره کړی.

نو که چېرې د يوه مملکت وزير صاحبان د هغه مملکت خپل خلق وی مګر ملی شورا پرې بې اعتمادی ښکاره کړی ملی حکومت ورته نه ويل کېږی ځکه چه د شورا اعتماد شرط دی او د فقهاؤ په اصطلاح انتفاءٔ د شرط انتفاءٔ د مشروط دی.

د دی خبرې نوره څېړنه به نه کوو اوس به راشو دېته چه د ملت د وکيلانو اعتماد ولی دومره ضروری شرط ګڼل شويدی؟

که چيرې يو ملت يا د ملت نمايندګان په صدراعظم باندې عام و تام اعتماد ولری او هغه بيا پخپلو وزيرانو صاحبانو خپل پوره اعتماد څرګند کړی نو بيا دېته څه حاجت پاته کېږی چه د وزيرانو په باب کښې له وکيلانو څخه د اعتماد رايه واخستل شی او وکيلان هر وزير وپېژنی.

په دغه صورت کښې بايد هغه وزيران چه د ملت وکيلان ئې هېڅ نه پېژنې او ښه و بد ئې ورته هېڅ نه وی معلوم حکماً داسی وګڼل شی لکه چه د ملت اعتماد پرې موجود وی.

مګر حقيقت داسې نه دی او د ديموکراسۍ په اساس هغه حکومت چه په وزيرانو باندې ئې شورا بې اعتماده وی او خپله بې اعتمادی ښکاره هم کړی ملی حکومت نه بلل کېږی.

په ملی حکومت کښې د ملی شورا اعتماد د کابينی په اعضاءٔو ډېر ضرور دی د دغه ضرورت په باب کښې دلته لږ غونډې بحث کوو او د دا خبره فلسفه ئې بيانوو:

که د يوه مملکت وزيران يوازی د يوه شخص په اعتماد مقرر شی ډېر امکان لری چه يو فکر که څه هم ډېر پوخ وی له سهوو او اشتباهاتو سره مخامخ شی او يو سړی وکړی شی چه د يوه شخص په نظر کښی ځان ښه ښکاره کړی او ښه نه وی مګر هغه وزير چه د ملت اقناع او د ډېرو وکيلانو اعتماد حاصلول ضرور ګڼی مجبور دی چه ډېره موده ډېر ښه ښه کارونه وکړی او عام و خاص ئې ښه والی ومنی.

پدی صورت کښې يو سړی کوښښ کوی چه يو برجسته شخصيت پيدا کړی او د مهمو کارنامو او د خدمتونو په اثر عام محبوبيت او عامه خوشبينی حاصله کړی.

يو سړی دا کولی شی چه يو شخص، په نه څه وغولوی مګر د ډېرو کسانو غولول څه آسانه کار نه دی او ډېر لږ امکان لری.

بله خبره دا ده چه کابينه او وزيران د ديموکراسۍ په اساس د ملت وکيلانو او نمايندګانو ته مسئول دي او وکيلان حق لری چه د مملکت په اجرااتو کښې غور او دقت وکړی او حکومت پخپل سر پرې نږدی نو که چيری وزيران په ابتداءٔ کښی د

وکیلانو اعتماد حاصل کړي او د هغه په حق کښې څه بد بینی او بدګمانی نه وی موجوده بلکه اکثریت د شورا ورته خوشبین وی نو د ملی شورا او کابینی تر مینځ هر ساعت دومره ډېر نظری او عملی اختلافات نه پیدا کیږی او وزیرانو ته یو ډول اطمینان حاصلیږی همدغه اطمینان د دوی جرئت او فعالیت زیاتوی او دغه شان وزیران پخپلو کارونو کښې له ډېر تردد او تذبذب نه خلاص وی.

پدې صورت کښې یو ملت دا احساس او یقین کوی چه زه پخپله پخپل ځان حاکم یم او د اجرائیه قوی قوت زما خپل قوت دی او حکومت هېڅکله داسې یو کار نشی کولی چه زما خوښ نه وی دغه شان حکومت هم باور لری چه ملت زما تر شا ولاړ دی او ملی قوت راسره په هر کار کښې ملګری دی.

دغسې وزیران له ملت سره په تماس کښې وی او ارو مرو په ملت باندې خپل ځانونه پېژنی دا پیژندنه نه دوی د ملت له ټولو مشکلاتو، خواهشاتو او ضروریاتو څخه خبروی او له دغی پېژندګلوی څخه د حکومت او ملت تر مینځ یو ټینګ وحدت او محبت پیدا کیږی.

دغه راز وزیران د ملت له حاله نشی غافل کېدلی او ددی په ځای چه ځانونه په یوه شخص پوری مربوط وګڼی له ملت سره خپل تعلق او ارتباط ساتی.

په همدغه اساس په ملت کښې د کار سړی او رجال هم پیدا کیږی او اشخاص پدې فکر کښې لوېږی چه په ملت کښې مقام او منزلت ولری.

ملی قایدین او لیډران هم په یوه ملت کښې هله پیدا کېدای شی چه حکومت ملی وی او یو سړی د ملت په حسن نظر مهم مقام ونیولی شی.

دغسې اشخاص د ملت په نبض هم پوهېدلی شی او د ډېرو اجتماعی امراضو په علاج موفق کیږی. دوی بیا کولی شی چه په عمومی افکارو کښې ښه ښه تحولات پیښ کړی او نوې مفیدې مفکورې په خلقو باندې په آسانۍ ومنی.

زمونږ هوښیاران

(۱۳)

ښکه چه زمونږ هر څه په بل راز دی او هېڅ مو د نورو غونډې نه دی یعنی زمونږ ښارونه، زمونږ سرکونه، زمونږ شفاخانې، زمونږ مامورین له نورې دنیا څخه ډېر ډېر

فرقونه لري دغه شان زمونږ هوښياران هم د نورو ملکو له هوښيارانو سره هېڅ نه مقايسه کيږي.

د دوی عقل يو راز دی د هغوی بل راز. دوی يو شانته فکر کوی هغوی بل شانته دوی په يوه لار ځی هغوی په بله.

زمونږ هوښياران وائي: يو سړی په لاره تېرېده يو مار ئې وليد چه د يخنۍ له لاسه بيخي مړ پړ پروت و او هېڅ حرکت ئې نشو کولی، د ده زړه وسوزېده او مار ئې پخپل لستوڼي کښې را واخيست او روان شو، څه ساعت وروسته چه مار تود شو او ساه پکښې وغړېده مار د همدغه سړی له غاړې تاو شو او د ده د بدبختۍ سبب وګرزېده.

له دې قصې نه دوی داسې نتيجه اخلي چه ډېر ضعيف او عاجزه انسانان هم لکه بې دمې ماران داسې دی چه بايد څوك پرې زړه ونه سېزی او نه څه احسان ورسره وکړی ځکه چه ډېر ځله احسان او دلسوزی بد عاقبت او بده نتيجه لري.

دا هوښياران مونږ ته احسان او دلسوزی همدغه شان تصوير وی او د مار و انسان په فرق نه قايليږی.

زمونږ هوښياران دا هم وائي:

عاقبت گرگ زاده گرگ شود   گر چه با آدمی بزرگ شود

دوی ډېر انسانان ګرګ او ګرګ زاده معرفي کوی او نور بنيادمان ترېنه وېروی.

دوی وائي: سر جاهلان بر سر دار به.

ما له دوی څخه ډېر ډېر او په وارو وارو اورېدلی دی: بې ادب را هر کجا يابی بکوب.

دوی له مشفق استاذ نه هم د شاګردانو دپاره جور او ظلم غواړی ځکه وائي:

جور استاد به ز مهر پدر.

دوی غواړی له تعليم نه د ماشومانو زړونه په وهلو تور کړی او بيا ئې د جهل او ناپوهۍ په ګناه په دار او سولۍ وخېژوی.

دا و زمونږ ځينې پوهان او هوښياران چه انسان ورته لکه مار او لېوه معلومېږی. نور نو ته ووايه چه ناپوهان او بې عقلان به څه غواړی او څه به کوی؟

د انسان اصلاح په پوهه انسانان کړی   ناپوهان ئې په وهلو د انسان کړی

دا وایم – دا نه وایم

(۱۴)

دا وایم:

مونږ د کار سړی نلرو، علم او پوهه په مونږ کښې نشته، وړی او بربنډ یو، رنځوران مو نه جوړیږی. سرکونه وران او خراب دی.

دا نه وایم:

هغه وزیر یا دغه رئیس د کار سړی نه دی، په وزرات معارف کښې سل نقصانونه موجود دی. وزارت اقتصاد، صحیه، فواید عامه خپله وظیفه ښه نشی اجرا کولی، پخپلو کارونو کښې صحیح فکر نشی کولی، عملی فعالیتونه قناعت بخش نه دی، پیسې بېځایه لګیږی یا داسی نور ...

دا وایم:

ما پخپله د امتحان په ورځ د یوولسم صنف هلك ولید چه معلم ئې ډېر صفتونه کول او د هغه د امتحان پارچه ئې په ډېر افتخار را وړاندې کړه مګر متاسفانه هلته (اتفاق) (ایتفاق) او (اتحاد) (ایتحاد) لیکل شوی و.

دا هلك له دغې غلطې املاٴ سره له یوولسم صنف دولسم ته کامیاب ولاړ او یوولس صنفونو، یوولس کالو، یوولس معلمانو دا غلطی اصلاح نشو کړای.

دا نه وایم:

چه نقص په معلم یا په تعلیم کښې دی، په امتحانونو کښې څوك غور او دقت نه کوی، د مکتب مدیر یا د معارف رئیس ښه کار نه دی کړی، مفتش خپله وظیفه ښه نه ده اجرا کړی.

دا وایم:

مونږ یو له بله ظلمونه کوو، یو د بل مال خورو، غلطې دعوې کوو او وړو بې هم، څوك چه عرض و داد وکړی نه خوشحالیږی او ډېر سرګردانی وینی، که چا د چا په پټی د چا په کاله ناحقه دعوه وکړه او ډېرو خلقو ته حقیقت معلوم و بیا هم د خپل حق اثبات ګران کار دی او څو کاله څو زره روپۍ د خپل مال د خپلولو دپاره په کار دی.

دا نه وایم:

چه ګرم څوك دی؟ نقص په چا کښې دی؟ ظلم څوك کوی؟ پردی مالونه چا خوړلي؟ عرضونه ولی یو ځای ته نه رسېږی او عارض ولی پخپل عرض پښېمانه کېږی.

دا وایم:

رشوت خواره شته، لحاظونه کېږی، سړي وژل کېږی، په زندانو کښې بېګناه بندیان هم شته.

دا نه وایم:

رشوت خور څوك دی؟ چا د چا لحاظ کړی؟ کوم سړی بل سړی وژلی دی؟ بېګناه بندی کوم یو دی؟ او چا بندی کړیدی؟

اوس خو به پوه شوی یاست چه زه څه وایم او څه نه وایم؟

دوه جنازې

په یوه ورځ، په یوه ساعت کښې له یوې شفاخانې نه دوه جنازې را ووتلې. هغه یو د کم خونۍ په وجه او دا بل د فشار خون په سبب مړ شوی و.

د هغه جنازه څلورو تنو په اوږو را اخستې وه او د دی بل د جنازې په موټر پسې بې حسابه لوی او واړه موټرونه روان و.

هغه یوه وینه نه درلوده ځکه مړ شو د دی بل وینه زیاته شوې او تېزه شوې وه ځکه ئې ژوند ونشو کړای.

دوی دواړه مړه شوه خو مړګونه ئې یو راز نه و او مرضونه بیل وو.

یوه د نورو وینې هم څکلی وې او دېته محتاج و چه ډاکتران ئې له وجود څخه وینه وباسی. بل ته چا خپله وینه هم نه وه پرې ایښی او بې وینې و.

یو د افراط او بل د تفریط له لاسه مړ شو.

هغه چه فقیرو او په فقر الدم مړ شو د هغه له مرګه د باختر آژانس هېڅ خبر نشو.

د دی بل د مرګ اطلاع اخبارونو په ډېر تاثر او تاسف سره اخستی وه او د جرائدو پاڼی ئې په ماتم کښې توری شوی وې.

دا دواړه یو بادار او بل ئې نوکر و دوه کاله پخوا ښاغلی بادار رنځور شو ډاکټر د نوکر ډېره وینه د رنځور په وجود کښې انجکشن کړه د نوکر قوی او سالم وجود ډېر کمزوری شو خو بادار په لږ وخت کښې د ښو خوراکونو په زور او د عیاشی په وجه په فشار خون مبتلا شو چېرته چه دغه شان باداری او نوکری وی هلته همدغسې کېږی او د یوه په ځای دوه مری هوا د یوه کمزوری کول او د بل قوی کول د دواړو په مړینه تمامیږی او د ظالم و مظلوم عاقبت همدغه شان وی.

دغه راز مرګونه مونږ طبعی مړینه بولو مګر په حقیقت کښې قتل او مقاتله ده.

دلته هم قاتل او مقتول شته مګر زمونږ پولیسان زمونږ حاکمان او زمونږ قاضیان پرې نشی پوهېدلی بلکه دوی له نورو نه دغه شان معنوی قتلونه ډېر کوی.

دلته دا عادت دی چه یو سړی که چا په ټوپك وویشت یا ئې په کټارو سوری سوری کړ د هغه پوښتنه کوی مګر که چا د چا ډوډۍ وخوړه او هغه له لوږی مړ شو نو دا مرګ قتل نه بولی او دغسې قاتل ته سزا نه ورکوی.

دغه شان مقتول ته څوك شهید هم نه وائي او نه پرې څوك تبې تړی.

په رښتیا چه مونږ ډېر ظاهر بین یو او حقایقو ته نه یو ملتفت.

زمونږ ډاکټران هم مونږ غوندی دی او پدې نه پوهیږی چه زمونږ اصلی مرض ظلم دی او حقیقی علاج عدالت دی. مونږ هېڅکله پدې نه جوړیږو چه د یوه وینه د بل په وجود کښې انجکشن کړو او په افراط و تفریط کښې خپل علاج ولټوو.

ناحقه دعوه

دلته ناحقه دعوې او د ناحقې شاهدان زښت ډېر دي. زمونږ قاضیان ښه خلق دي هر رنګه دعوې اوری او هر چا چه هر څه وویل غوږ ورته ږدی.

هغه بله ورځ د یوه سړي غویی د بل په شوتله کښې ننوت شو چه په متې ترچوړ کی ورسېده د غوایي خاوند د شوتلی په خاوند دعوه وکړه او تاوان ئې غوښته ما ګمان کاوه چه دی به ئې پدی ګناه نیولی وی چه تا ولی خپله شوتله نه ساتله؟

ولې دې زما غویی په شوتله کښې دومره پرېښوده چه ننډ شی دا ګمان بیخی بې اساسه نه وه ځکه چه دغه شان دعوې هم دلته ډېرې کېږی او خلق ئې کوی. مګر د

غوايي خاوند له دېنه هم خپله دعوه معقوله کړې وه او حقوقی رنګ ئې ورکړی و. هغه وويل د شوتلې خاوند له ما سره عناد درلود او زما د قلبی غويی ئې په لوی لاس پخپله شوتله کښې خوشی کړ.

په دغسی چالاکۍ او مهارت د غوائي خاوند د ناحقی شاهدانو او د ډېرو واسطو له برکته خپل ځان د شوتلې له تاوانه هم خلاص کړ او د غوائي تاوان ئې هم پوره او کامل واخيست.

زه وېرېږم چه ځينې رشوت خواره چه د خلقو وينې څکی او په پردو مالونو ټنډېږی او بالاخره په فشار خون مری د هغوی وارثان هم د غوايي وال له قصې نه خبر نشی او د شوتلو په خاوندانو د خون دعوه ونکړی. زمونږ هوښيار او محتاط خلق له دغسې قصونه ډېر ښه خبر دی او ځانونه په ډېر احتياط ساتی، که دوی د چا غويی پخپل پټی کښې ووينی نو ډېر پام پرې کوی چه ټنډ نشی او لوی تاوان وروانوړی.

داخلق پدې پوهېدلي دي چه د شوتلو پټې د غوايانو د څر د پاره دی او بايد غوائي پرې ماړه شی مګر دومره نه چه له ډېر مړښته وپړسيږی او مړه شی.

که چيرې دهقانان بې پروائي وکړی او غوايان تر ټنډېدو په شوتله کښې پرېږدی جاګيرداران او زميندارا‌ن ترېنه د خپلو غويو تاوان اخلی او داسې ئې نه پرېږدی په رښتيا چه د دهقانانو وظيفه ډېره ګرانه ده چه بايد غوايان نه وږی پرېږدی او نه ئې دومره ماړه کړی چه له ډېر مړښته مړه شی.

خبره له خبری ولاړېږی او يوه چه کومه بله را په يادېږی خبره په دعوو کښې ده، هغه شپه د مامور صاحب کور غلو وواهه او ډېر مال ئې ورځنې ويووړ مامور د کلی خلق ونيول چه تاسو ولی زما د کاله پيره نه کوله ولی مو زما مال نه ساته؟ يا غل او مال په لاس راکړی يا د مال تاوان له تاسو نه غواړمه.

د مامور صاحب ټول مال که څه هم د کلی د خلقو و او له دوی نه ئې اخستی و مګر ساتل ئې هم د کلی په خلقو لازم و چه د مامور صاحب په کور کښې به ئې ساتی.

د دې مال په وجه ډېر خلق دېره موده بنديان شوه او په اخره کښې ئې لکه د شوتلو خاوند تاوان هم ورکړ او دغه حقوقی دعوه جزائي هم شوه.

دلته دغه شان نا آشنا دعوې ډېرې زياتې دی چه هر څوك ئې باورولی هم نشی.

وائي چه يوه سړی ټول عمر په دعوو کښې تېر کړی و او هر څنګه ناحقه دعوه به چه وه ده به وړله کله چه دی مړکېده نو ځوی ئې ورته ويل چه ابا ماته دې هم کومه دعوه پری اينبی ده او که نه؟ ده ډېر فکر وکړ چه هيڅ دعوه نشته او ځوی ته ئې څه نه دی

پاته مګر هر کله چه دی د دعوو په پيدا کولو کښې استاذ و او له نه څه ئې ډېره غټه خبره پيدا کوله خپل ځوی ته ئې وويل کله چا ما ستا مور ودوله ماما دې نهه مياشتي زما واده وځنډاوه، که ما نهه مياشتی د مخه واده کړی وای اوس به دې يو بل ورور هم ګرزېده ځوی ئې ډېر خوشحاله شو چه پلاره! دا خو د خون دعوه ده له دېنه به غټه دعوه بله چيرته وی؟

په رښتيا چه د ښو غوښو ښه ښوروا وی او له دغسې پلار نه همدغسی ځوی پاتی کيږي دغه راز دعوې دلته له پلرونو نه زامنو ته پاته شی او د حاکمانو مامورانو روزی خدای په همدغسې دعوو کښې ايښی ده.

وګورئ!

ښه وګورئ! سترګې مه پټوی خدای ته ورتک دی د قيامت ورځ راتلونکی ده سترګې پټول حق نه ويل د حق په ځای کښې چوپ کښيناستل ډېره لويه ګناه ده. وګورئ او په ځير ځير وګورئ که ستاسې سترګې خلاصې شوې که تاسی هر څه وليده که ستاسې بينائي ثابته شوه ډېره لويه ګټه به وکړئ.

ستاسې ډېرې بدبختی په سترګو غړولو ليدلو او کتلو ورکيږی.

تاسې د سترګو په حکمت ښه نه ياست پوه شوی او له خپلو سترګو نه مو پوره کار نه دی اخستی تاسې يو بل ته ګورئ مګر څه نه وينئ او څه نشئ ليدلی.

تاسې به واياست چه موږ شپه ورځ پېژنو، تور او سپين بېلوو د انسان او حيوان فرق کوو که موږ څه نه ليدلی نو هر ګوره به د چا له موټر يا بګی لاندې شوی وو له ګړنګونو به لوېدلی وو او بې لارې به تلو.

زه وايم اوس هم ډېر خلق په کږه لاره روان دي ډېر خلق په کندو کښې لوېږی او په ځان نه پوهيږی ډېر کسان د انسان او حيوان فرق نه کوي او خاين و صادق نه پېژني، دغه شان سترګې چه موږ لرو نور حيوانات ئې هم لری د موټرو له مخی اوښان هم ځانونه په څنګوی په پاښونو او کمرو باندې نه ورځی واښه او اوبه وينی د انسان ليده او کاته بايد بل راز وی د بني آدم نظر بايد سر سری او سطحی نه وي.

راځئ چه موږ او تاسې د خپلو نظر امتحان ورکړو او خپله بينائې معلومه کړو.

پای